

Vítězstvo Srdca

NEBUĎTE USTAROSTENÍ

Rodina Panny Márie

2020 (IV) / č. 135

*„Pane, ty nás žiadaš, aby sme sa nebáli.
Ale naša viera je slabá a my sme bojazliví.
Avšak ty, Pane, nenechaj nás napospas búrke.
... A my spolu s Petrom „na teba zložíme všetky naše starosti,
lebo ty sa o nás staráš.“ (porov. 1 Pt 5,7)*

pápež František, 27. marca 2020, Chrám sv. Petra

Váš Otec vie, čo potrebujete

Milí čitatelia, asi vás prekvapí, že v tomto čísle *Víťazstva Srdca* nájdete priloženú novú meditáciu, ktorá obsahuje, vnukol sám Pán Ježiš talianskemu kňazovi pátrovi Dolindovi Ruotolovi, o ktorom sv. Páter Pio povedal: „*V tvojej duši je raj. Vždy tam bol, je a bude naveky!*“ Keďže v slovenčine nie je dostupná jeho autobiografia, a z jeho mnohých diel len niektoré vybrané časti, chceme vás s ním zoznámiť, lebo nám vo svojich spisoch zanechal skutočnú záchranú kotvu pre tento neľahký čas, v ktorom žijeme.

*K*to z vás sa zúčastnil alebo 15. februára tohto roku sledoval prostredníctvom internetu Modlitbový deň k úcte Matky všetkých národov v Nitre, ten počas prednášok zaiste jasnejšie pochopil, že práve žijeme v apokalyptickej dobe. To potvrdil dokonca samotný pápež Benedikt XVI. Známa sociologička a publicistka Gabriele Kuby mu počas súkromnej audiencie na jar v roku 2014 položila otázku: „*Svätý Otče, myslíte si, že naša doba je koncom posledných čias, ktoré Ján v tajomných obrazoch opisuje v Apokalypse a na ktoré nás Pán Ježiš pripravuje jednoznačnými slovami? Pán Ježiš hovorí, že príde také veľké súženie, aké nebolo od počiatku sveta až doteraz a už ani nebude* (porov. Mt 24,21). *Myslí sa tým naša doba?*“ Na túto otázku tento významný teológ a emeritný pápež odpovedal: „*Áno, myslím si, že áno...*“

Človek sa tu môže preľaknúť a podľahnúť depresii a možno sa aj vy pýtate, ako sa dá víťazne obstať v tomto gigantickom duchovnom boji, ktorý sme bezprostredne pocítili aj počas krízy v dôsledku koronavírusu. Odpovedá nám samotný Ježiš: „*Nebudte ustarostení o svoj život, čo budete jesť, ani o svoje telo, čím sa zaodujete*“ (Mt 6,25). To sa ľahko povie, ale keď máme každodenne podľa týchto slov žiť, veľmi rýchlo pociťujeme, akou závažnou výzvou sú tieto slová pre našu vieru. Ježiš sa nám prihovára, aby zahnal všetky naše úzkostlivé starosti a pochybnosti: „*Váš nebeský Otec predsa vie, že toto všetko potrebujete. Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko*

dostanete navyše“ (Mt 6,32-33). Tým vlastne náš Pán každému hovorí: Staraj sa o obživu a ošatenie je samozrejme a potrebné, ale neporovnateľne dôležitejšia je jednota s Bohom v takej láske, v ktorej mu môžeme detsky, bezhranične dôverovať. Keď sa najprv staráme o jeho kráľovstvo a naše posvätenie, potom sa on stará o nás. Keby podľa toho konali všetci ľudia, už dávno by žiadna bieda vo svete neexistovala.

Znamená to teda, že sa môžeme pohodlne usadiť do kresla a prenechať Bohu všetku starosť o náš život? Určite nie! Pán Ježiš nás nevychováva k nezodpovednej pohodlnosti. Práve naopak. Každý z nás dostal od Boha určitú úlohu v rodine a vo svojej profesii. Plniť si teda svoje poslanie zodpovedne a svedomito je niečo úplne iné, ako sa strachovať a mať neustále obavy, akoby sme v nebi nemali Otca, ktorý vidí, čo potrebujeme. Opätovne si to ale vyžaduje náš pevný a bezpodmienečný akt viery: **Boh je môj Otec a ja som jeho dieťa!** Mnohí z nás dobre poznajú, čo je bezradnosť, nepokoj a strach, stupňujúci sa až do paniky alebo dokonca do zúfalstva. Avšak ak sa človek naučí úplne dôverovať Bohu, zažije, ako i napriek protivenstvám vstupuje do srdca Boží pokoj. Takejto evanjeliovej „bezstarostnosti“, ktorá najskôr hľadá Božie kráľovstvo a úplne sa prenechá Božej vôli, sa – pravdaže – nenaučíme z večera do rána. Novéna od pátra Dolinda nám iste pomôže zdokonaľovať sa v odovzdanosti plnej dôvery. S vedomím, že sme deťmi nebeského Otca, si potom aj v ťažkých životných situáciách dokážeme uchovať nadprirodzenú odovzdanosť a vnútorný pokoj.

Páter Dolindo Ruotolo

Páter Dolindo Ruotolo (1882 – 1970) nepochybne patrí k veľkým kňazským osobnostiam 20. storočia. U nás sa však o živote a poslaní tohto neapolského kňaza vie zatiaľ pomerne málo. Boh ho po celý jeho život viedol tajomnou krížovou cestou, aby v duchu dôveryplnej odovzdanosti z neho vyformoval pokorný nástroj obnovy Cirkvi a tiež osvieteného autora celého radu duchovných spisov.

Dolindo prišiel na svet 6. októbra 1882 ako piate z jedenástich detí v talianskom prístavnom meste Neapol, v tieni sopky Vezuv. Jeho matka Silvia pochádzala zo schudobneného šľachtického rodu a bola to skutočne výnimočne čistá, vznešená duša. Otec Rafael, vyštudovaný inžinier a matematik, bol tiež veriaci, čestný muž, ale svoju rodinu ovládal s extrémnou prísnosťou a šetrnosťou, ktorá hraničila až s lakomstvom. Aj preto bolo u Ruotolovcov málo dôvodov na smiech. Rodina žila z veľmi skromného príjmu, a tak v dome panovala trpká chudoba. Zvlášť tým trpel malý Dolindo, ktorý neskôr napísal: „*Dali mi meno Dolindo, čo znamená bolesť,*“ meno, ktoré si vymyslel jeho otec a odvodil ho od titulu Panny Márie „Addolorata“ – Bolestná Matka. Dolindo už ako trojročný chlapec vedel, že sa raz stane kňazom, ale otec mu nedovolil chodiť do školy

a učenie doma na studenom mramorovom schodíku sa vždy skončilo poriadnym výpraskom. Keď otec prichádzal večer domov, mal Dolindo taký strach, že sa pred ním schovával v jednej z bočných skriniek písacieho stola. Ustavičné a neúmerné utrpenia spôsobili, že Dolindo bol, ako to neskôr sám vyjadril, „*hlúpy ako neandertálec*“. Aj prvé sväté prijímanie prijal ako jedenástročný „*bez toho, aby som rozumel, o čo ide*“. A predsa sa v Dolindovi prebudil tajomný vnútorný život, takže začal sám chodiť na rannú svätú omšu a otcove tvrdé tresty obetoval Pánu Bohu. Keď Dolindo napriek všetkému začal študovať na gymnáziu, hneď prvý ročník musel dvakrát opakovať: „*Môj duch bol uzavretý, ... nič som sa nenaučil; ani dobré, ani zlé.*“

Na dovŕšenie poníženia bol ešte aj najmenší z triedy a otec mu zakázal akékoľvek priateľstvo, každý kontakt s kamarátmi. Neskôr sa otec Rafael často vyznával svojmu synovi: „*Neviem, prečo som ti neustále spôsobil utrpenie, keď si bol malý... Zdalo sa mi, akoby to Pán tak chcel, pretože si sa mal stať lepším ako všetci ostatní. Skutočne neviem, dieťa moje, ... a predsa som Ťa miloval!*“

„Bozk“ Panny Márie

V roku 1896 sa rodičia Ruotolovi rozišli. Matka Silvia poslala 13-ročného Dolinda do internátu v Neapole; internát viedli lazaristi, kňazi Misijnej spoločnosti svätého Vincenta de Paul. Aj tu sa čoskoro prejavila jeho neschopnosť učiť sa, a tak sa vo svojej núdzi plný dôvery obrátil na Ježiša a Máriu. Po niekoľkých dňoch, v júni 1896, sa stalo niečo zvláštne: „*Modlil som sa so svojimi spolužiakmi ruženec a pred sebou som mal obrázok Panny Márie, ktorý bol opretý o knihu. Povedal som jej: ‚Moja sladká Matka, ak chceš, aby som sa stal kňazom, daj mi rozum a inteligenciu, veď vidíš, že som hlúpy.‘ Vtom, kým som tam kľačal, premohli ma driemoty a videl som, ako sa obrázok začal hýbať; bol to prievan alebo nejaká osobitná milosť, neviem. Dotkol sa môjho čela a ja som sa zobudil akoby zo sna a moja biedna myseľ bola zrazu jasná a osvietená.*“ Čoskoro nato sa Dolindo pomodlil modlitbu úplného odovzdania sa do Božej vôle podľa sv. Alfonza Máriu z Liguori. „*Tento úkon odovzdanosti sa stal mojím celoživotným programom.*“

Odrazu bol Dolindo najlepší z triedy a vedel vysvetliť veci, ktoré nikdy nečítal. Po prvotnom výsmehu si však tým na seba teraz privolať neľútostnú závišť svojich spolužiakov. Zborovo požadovali pre neho pri každej skúške tú najhoršiu známku: „*Nula pre Ruotola!*“ a učiteľ zo strachu, že by mohol prísť o svoje miesto, pristal na túto krutú hru. Dolindo sa nikdy nebránil ani pred ponižujúcim šikanovaním učiteľov a predstavených domu. Nebol zbabelý a to, že všetko mlčky znášal, malo hlboký dôvod: „*Nevzpieral som sa, pretože som myslel na Ježiša.*“ Toto strastiplné obdobie trvalo tri roky, potom bol Dolindo prijatý do noviciátu misijného spoločenstva a ako 18-ročný mohol na začiatku teologického štúdia zložiť vytúžené sľuby. Ešte počas štúdií raz prosil, aby ho poslali ako misionára do Číny, aby tam mohol zomrieť mučeníckou smrťou. Avšak predstavený mu dal prorockú odpoveď: „*Boh ti dáva túto túžbu, aby Ťa pripravil na utrpenie a na apoštolát. Budeš mučeníkom, ale srdca, nie krvi.*“

Kňaz a kríž

V júni 1905 bol Dolindo Ruotolo iba ako 22-ročný vysvätený za kňaza. Okamžite začal v Neapole intenzívne vyučovať, bol vymenovaný za kapelníka, majstra gregoriánskeho spevu pre klerikov z diecézy a vyučoval viaceré predmety na gymnáziu svojho misijného inštitútu. Jeho nasadenie

a schopnosti boli enormné, takže čoskoro bol i napriek svojmu mladému veku známy ako excelentný misionár, ba dokonca sa o ňom hovorilo ako o možnom kandidátovi na biskupský stolec. U pátra Dolinda Ruotola sa začali prejavovať známky pýchy a prehnanej sebaistoty, bol pohotovejší a nedal si už len tak ľahko brnkať po nose. No „*moja duša bola ľadová, v mojom srdci panoval chlad,*“ ako on sám hovorí. Avšak závisť jedného kolegu sa postarala o rýchly koniec tohto pochybného výstupu na výslnie. Dolindo bol totiž úplne neopodstatnene u predstavených obvinený len preto, lebo napísal nejaké hudobné dielo. Ako trest mu hrozilo preloženie na iné miesto. „*Ako mávnutím čarovného prútika,*“ spomína si s vďačnosťou, „*som sa cítil znovu ponorený v Bohu a nanovo som nadobudol horlivosť v modlitbe... Zakúsil som, aké ničomné je všetko čisto ľudské a aké je nadmieru márnivé vkladať našu dôveru do stvorení... Bola to akoby vnútorná obnova.*“

Táto očisťujúca búrka bola pre pátra Dolinda skutočne duchovným medzníkom. Stále jasnejšie chápal, že jeho už od detstva nezvyčajná cesta utrpenia, ktorá často pôsobila tak nepochopiteľne, bola súčasťou veľkého Božieho plánu lásky: „*Pán ma chcel povolať, ... očistiť ma, aby som sa stal nástrojom v jeho rukách.*“ Ako bolo pre neho dôležité poznanie, že sa treba dokonale prenechať Božiemu pôsobeniu, je rovnako užitočné aj pre nás, aby sme sa nenechali ovládnuť sklúčenosťou pri ďalších zastaveniach jeho krížovej cesty.

Najskôr ho ako 24-ročného poslali na jeseň 1906 do kňazského seminára v juhotalianskom prístavnom meste Tarent, kde pôsobil ako špirituál. Pomery tam boli chaotické, seminaristi dávali pátrovi Dolindovi najavo svoje pohrdanie a jeho predstavený, mimoriadne dominantná osoba, sa k nemu správal ako k novicovi, takže páter Dolindo musel vykonávať tie najpodradnejšie práce. „*Ťažko sa opisuje, kolko námahy ma vtedy stáli moje úkony zjednotenia s Bohom, aby som zachoval pokoj a mlčanie... Ale Pán ma posúval vpred. On ma vždy viedol okolnosťami, takže som ho vždy nasledoval ako uplakané dieťa, ktoré ide tam, kam ho otec vedie za ruku.*“ Dolindo stále častejšie prežíval neočakávané momenty hlbokej sústredenosti a zameranosti na Boha, ktoré boli plodmi tohto očisťovania: „*Nič som mu nehovoril, ale cítil som sa ako úplne malé dieťa, ktoré odpočíva pri srdci svojej matky.*“

Zničený, no predsa nie zavrhnutý

*N*a jeseň 1907 sa znenazdajky rozpútal proti pátrovi Dolindovi urputný boj. Z nedorozumenia vzišlo obvinenie, že tento bystrý teológ obhajuje herézu. Povolali ho do Neapola, kde mu predstavený zakázal sláviť sväté omše. Páter Dolindo mal vtedy 25 rokov.

„*Tak sa skutočne začala moja kalvária. Aká hanba... Ráno som prijal sväté prijímanie, v dome sa mi ale všetci vyhýbali, akoby som bol exkomunikovaný.*“

Mladého kňaza udali na Posvätnom oficiu – ako sa vtedy nazývala Kongregácia pre náuku viery – a obvinili ho, že je „*heretik, zvädzač ľudu a nebezpečenstvo pre Cirkev*“, načo nasledovalo predvolanie do Ríma. Emóciami nabitý proces na Posvätnom oficiu bol ukončený tým, že pátrovi Dolindovi koncom januára 1908 odobrali všetky kňazské právomoci. Obzvlášť sa ho dotklo, že v období počas výsluchov nemohol celé týždne ani len prijímať sväté prijímanie a pristupovať k spovedi. Niektorí dokonca robili všetko pre to, aby tohto „*zatvrdilca*“ vyhlásili za pomäteného a umiestnili do psychiatrického ústavu. Vyšetrujúci lekár však mohol iba potvrdiť „*bystrý rozum a jasné, logické myslenie*“ odsúdeného. Až v polovici apríla poslali pátra Dolinda znova späť do Neapola, kde sa dozvedel, že Posvätné oficium ešte k tomu všetkému nariadilo jeho vylúčenie z misijnej spoločnosti. Vtedy sa cítil na pokraji smrti, úplne zničený a zdrvený. „*Úplne som sa obetoval Pánovi a povedal som mu: ,Nech sa stane tvoja vôľa.*“

Jeho láska k Cirkvi zostala i napriek tomu všetkému nezlomená. Vo svojej „Piesni o Cirkvi“ neskôr napísal: „Ty si ma ponížila a všetci si mysleli, že to bude moja záhuba. Ale ty si ma zaodela pokorou svojho ženícha. Nechala si ma ležať na zemi zraneného, moje kňazstvo bolo rozorvané, vyskúšané v utrpení... Ale práve vďaka týmto strašným poníženiám rozkvitlo... Objal som Ťa o to vrúcnejšie, Cirkev Kristova, a uprostred bohorúhavých preklánaní tvojich nepriateľov, ktorí Ťa vyhlasovali za tyranku, volal som Ťa mama. Nikdy si ma nezavrhla, iba si mi vyrovnala cesty a pomohla mi, aby som rýchlejšími krokmi kráčal v ústrety naplneniu Božej vôle.“

„Ježiš hovorí duši“

Veľkou nevôľou opustil páter Dolindo misijné spoločenstvo a v máji sa vrátil k svojej rodine. Doma sa mu ako „heretikovi a pomätencovi“ nielen vyhýbali, ale veľký pokoj, s akým niesol svoje odsúdenie, vzbudil dokonca pochybnosti, či nie je posadnutý diablom. A tak ustarostení príbuzní zavolali exorcistu, ktorý ale rýchlo pochopil, že má do činenia s mladým kňazom žijúcim v hlbokom zjednotení s Bohom. Dojatý jeho pokorou, utešil pátra Dolinda slovami: „Odvahu, syn môj! Boh je s Vami. Dá Vám silu znášať mnohé utrpenia.“

V týchto nesmierne bolestných mesiacoch sa u pátra Dolinda zároveň objavili nové charizmy, ako napr. bilokácia, hoci on sám mal voči všetkému výnimočnému vyslovene odpor. Predovšetkým sa v tomto období začal nadprirodzený fenomén vnútorných lokúcií (Ježišov hlas v jeho vnútri), ktoré budú mať veľký význam pre jeho ďalšie pôsobenie. Páter Dolindo nemal vízie, ale vnútorne, pri jasnom rozume, počul slová Pána Ježiša a Panny Márie, ktoré on poslušne zapisoval ako diktát. V auguste 1910 vysvetlil Ježiš svojmu kňazovi: „Ja som v tebe a ty si vo mne. Pretože ty žiješ, no nie ty, ale ja žijem v tebe. A nie ty píšeš, ale ja píšem cez teba.“

Počas nasledujúcich rokov pribúdali takéto lokúcie, čo do trvania i intenzity. Vždy ich však vedel jasne odlíšiť od svojich vlastných myšlienok. Keď páter Dolindo vo svojich zápiskoch uvádza: „Ježiš hovorí duši,“ alebo „Mária hovorí duši,“ jasne a jednoznačne tým vyjadruje, že nasledovné slová majú nadprirodzený pôvod a že ich vo vnútornom vnuknutí prijal od Ježiša a Márie. Pokiaľ ide o charizmy Božieho služobníka pátra Dolinda Ruotola, nechceme predbiehať konečné rozhodnutie Cirkvi. Proces jeho blahorečenia práve prebieha.

Začiatkom augusta 1910 dostal 27-ročný Dolindo list z Ríma, v ktorom mu opäť povolili slúžiť svätú omšu. „Dva roky, šesť mesiacov a jedenásť dní som bol suspendovaný,“ takto presne mal zrátané dni. Počas pobytu v Kalábrii (oblasť na juhu Talianska), kde pôsobil ako apoštol mládeže a pomáhal ako tajomník biskupovi, ktorý mu bol naklonený, sa znova vynorili staré, neopodstatnené obvinenia. Na jeseň 1911 ho znova predvolali do Ríma a po Novom roku musel dokonca stráviť jeden mesiac vo vtedy ešte existujúcej väznici Posvätného officia. Tvrdé zaobchádzanie bez akejkoľvek možnosti viesť duchovný život pátra Dolinda veľmi bolestne poznačilo.

V konečnom rozsudku Oficium rozhodlo poslať ho naspäť do Neapola. Bolo mu dovolené slúžiť svätú omšu, pretože uznali, že je nevinný, a tak mohol konečne znova začať pôsobiť vo svojom rodnom meste. Jasne pociťoval, že ho Boh vedie. Predovšetkým vďaka jeho oduševneným kázňam v rôznych kostoloch, kam ho pozývali, sa udiali mnohé obrátenia.

„Vo všetkých bojoch a starostiach neexistuje moc, ktorá dokáže poraziť dušu dôverujúcu Bohu a Pannu Máriu. Satan je dôverou otrasený a porazený, pretože dôvera znamená pokorne si uznať vlastnú slabosť a nedostatočnosť. Svet nezmôže nič proti tomu, kto sa opiera o Všemohúceho, jeho víťazstvo je vždy isté.“ (Páter Dolindo Ruotolo)

Božie dielo

V týchto rokoch páter Dolindo stále hlbšie chápal, čo je jeho skutočnou misiou, na ktorú ho Pán už dávno pripravoval, a to: dať sa k dispozícii dielu, ktoré bolo nekom nazvané úplne jednoducho ako Božie dielo. Išlo a naďalej ide o obnovu Cirkvi – a cez ňu i obnovu celého sveta – v pravom Duchu, cez Eucharistiu, kňazstvo a duchovné materstvo podľa vzoru Panny Márie. „Eucharistia nech je vašou prvou túžbou a jediným cieľom každej vašej činnosti,“ ako mu to povedal Ježiš. Dolindov život a jeho utrpenie, ktoré ako kňaz niesol z lásky, a tiež jeho spisy sa mali ako skryté korene stať základom tohto Božieho diela.

V auguste 1910 sa mu Ježiš prihovril týmito slávnostnými slovami: „Tvoje meno, Dolindo, ... som na perách tvojho otca sformuloval ja sám ... spomeň si, že som ti povedal: Ty si bolesť a na tvojej bolesti založím moje nové kráľovstvo lásky.“ A v marci 1918 ho Panna Mária uistila: „Som tvoja mama, zver sa mi a neboj sa ničoho ... dovoľ, aby som ťa úplne premenila... Chcela som, aby si nosil moje meno (Addolorata – Bolestná Matka). Moja bolesť zo mňa urobila Spoluvykupiteľku ľudstva, tvoja bolesť spôsobuje, že si úplne odovzdaný Bohu... Nemysli si, že je to tvoja fantázia, ktorá ti diktuje takéto slová. Už predsa vidíš, že sa Božie dielo rozširuje a napreduje; nikto ho nedokáže zastaviť, pretože ja som tá, ktorá ho vložila do tvojho srdca, a bdiem nad ním ako matka.“

K jadrú diela mal patriť aj okruh žien, ktoré Pán začal privádzať k pátrovi Dolindovi od roku 1915, aby z nich v hlbokom vnútornom živote sústredenia a jednoduchosti podľa vzoru Panny Márie vyformoval horlivých apoštolov. Popri činnom apoštoláte mali byť duchovnými matkami, kňazskými dušami a „kanálmi“, cez ktoré chcel Boh kresťanom znova sprostredkovať nadprirodzený život. Páter Dolindo najskôr nechápal, prečo ho Ježiš na naplnenie tejto misie chcel obklopiť práve ženami: „Zdalo sa mi to ako protirečenie, ale predsa to tak nebolo, pretože ako ukázali dejiny: Žena musela a musí pripravovať Božie kráľovstvo prostredníctvom misie vnútorného zadostučinenia a vonkajšieho apoštolátu.“ Pán si skutočne prial čisto duchovné „mystické a panenské kňazstvo ženy“, ktoré tieto duše mali uskutočňovať. Pred 100 rokmi to, samozrejme, bola úplná novinka, čosi nevídané! A páter Dolindo tušil, že Cirkev na to ešte nie je pripravená. Pravdaže, takéto mystické a panenské kňazstvo ženy podľa vzoru Panny Márie nemá nič do činenia s dnešnými požiadavkami svätenia žien, s požiadavkami, ktoré vychádzajú z radov modernistov alebo tzv. synodálnej cesty.

V jednom liste z roku 1935 píše páter Dolindo zo svojej bohatej skúsenosti s modlitbou: „Modlitba je práca, nie je to žiadna zábava; môže stáť i bolestnú námahu, ale keď sa duši stane dôvernou, je pre ňu nevysloviteľnou slasťou. ... Modli sa, aby si zvíťazil v Božích bojoch.“

A v inom liste podnetne napísal: „Duša, ktorá sa modlí, uskutočňuje dielo, ktoré je väčšie ako všetky ľudské aktivity a prispieva k apoštolátu viac ako ten, čo pracuje navonok. Pomoc jednej jedinej modlitby má väčšiu cenu ako pomoc anjelov, áno, dokonca všetkých nebeských mocností trojjediného Boha. Kto sa modlí, je skutočne vyzbrojený, je silný a neporaziteľný, pretože už samotná modlitba ničí všetky ľudské a diabolské plány a dokonca dokáže pohnúť Boha k novým plánom jeho láskyplného milosrdenstva. Modlitba je mnohotvárnou obdivuhodnou silou, ktorá má vplyv na ducha a materiu, na stvorenia

i na samého Stvoriteľa. Má väčšiu cenu ako všetky prostriedky, aj tie najmocnejšie, ovplyvňuje prírodné zákony, ovláda najnepriaznivejšie sily a je ako Božia všemohúcnosť, na ktorej dostávame účasť.“ A napokon útecha pre nás: „Modlitba je vždy víťazná, aj keď sa nášmu úbohému pohľadu javí neužitočná a neplodná. Náš pohľad je tak neschopný preniknúť do úctyhodných plánov Božej dobroty...

„ ... *M*usíme sa presvedčiť o tom, že žiadna modlitba nie je zbytočná, žiadna a že namiesto toho, aby sme sa nechali znechutiť, musíme byť vytrvalí, pretože zatiaľ čo sa modlíme, Boh vo svojej otcovskej starostlivosti pripravuje vo svete tie udalosti, ktoré nám majú byť na útechu.“

Kalvária

Ano, 35-ročný Dolindo správne tušil, že sa nad ním a nad jeho dielom schýľuje k búrke. Nielenže sa znásobili vonkajšie útoky cez nedorozumenia a nepriateľské osočovania, ale aj niektoré spomedzi jeho duchovných dcér začali mať veľké výhrady voči jeho vedeniu i jeho vnútorným lokúciám. Kňaz si len povzdychol: „*Toto všetko nie je nič nové, naopak, je vždy bolestné konštatovať, že to mnohým kresťanským a kňazským srdciam pripadá ako nejaká novinka! ... To, že sa Ježiš môže zdieľať jednému zo svojich kňazov, má byť zvláštne? Veď mu dal svoju plnú moc... Ak je na tom niečo zlé, vysvetlite mi to vašou logikou.*“ Opätovne „zalarmovali“ Posvätné oficium, pred ktorým bol páter Dolindo obvinený z „*klamstva, nebezpečného fantazírovania, rozvratníckeho bludu a zo snahy vytvoriť heretickú sektu*“. Ako sa malo neskôr ukázať, za týmito prišernými výčitkami a obvineniami bola jedna z jeho duchovných dcér, ktorá sa stala judášom. Najprv, od augusta 1918, dostal páter Dolindo v Neapolskej diecéze prísny zákaz kázania. Tma a pookušenia proti viere napádali jeho dušu. O to viac sa venoval modlitbe a písaniu, aby jemu zverené duše viedol prostredníctvom listov.

O dva a pol roka, začiatkom februára 1921, nakoniec pátra Dolinda povolali do Ríma, aby ho pred Posvätným oficiom vypočúvali vo veci ťažkých obvinení voči jeho osobe. Po mesiaci ho komisár vyhlásil za blázna a až do konečného rozsudku mu bolo zakázané vykonávať akúkoľvek kňazskú službu. Páter Dolindo došiel na svoju kalváriu. Od tohto dňa musel na svoje veľké pokorenie prijímať každý deň sväté prijímanie iba ako laik. Počas bolestných mesiacov zdĺhavého a trpkého procesu v Ríme žil tento malý kňaz v čiernom talári v najväčšej chudobe a aj napriek veľkej agónii ducha preukazoval každému človeku, ktorého stretol, obvyklú pokornú láskavosť.

Až v októbri bol napokon vydaný nad 39-ročným Dolindom zdrvivý rozsudok: je suspendovaný z kňazskej služby. To malo trvať po dobu dlhých šesťnásť rokov, do júla 1937, keď bol konečne úplne rehabilitovaný. Keď pomyslíme na to, koľko Pátra Pia stálo obdobie medzi rokom 1931 a 1933, keď bol tiež suspendovaný a nemohol sláviť svätú omšu verejne (avšak súkromne v kláštore áno), priniesol páter Dolindo neuveriteľnú a jedinečnú obeť. Hrdinsky a celkom vedome to všetko obetoval za Cirkev a za kňazov. Jediná, ale veľká útecha pre pátra Dolinda bola skutočnosť, že sa rozsudok týkal len jeho osoby: „*Pánovo dielo neodsúdili, len mňa: Deo gratias!*“

Zničený a celkom na dne sa vracia naspäť do Neapola. „*Zdá sa mi, akoby som si na tisíc rokov ľahol do hrobu.*“ Počas nasledujúcich rokov ho viac než 30-krát povolali do Ríma. Je priam nemožné opísať všetko to pokorujúce zaobchádzanie, ktoré musel znášať.

Akt odovzdanosti: „Ty sa postaraj“

Napriek tomu sa pre pátra Dolinda začali roky neúnavnej práce. Venoval sa hudbe, štúdiu, apoštolátu, pričom ale nemohol vysluhovať sviatosti a ani kázať. Jeho korešpondencia, ktorú nám zanechal, obsahuje viac než desaťtisíc listov, napísaných najmä jeho duchovným dcéram, aby tým podporil dielo na obnovu Cirkvi. Ale predovšetkým sa čoraz viac stával gigantom modlitby.

Boh vo svojej prozreteľnosti viedol Dolinda novou, celkom neočakávanou cestou. Odteraz bude tento omilostený kňaz vykladať Božie slovo neporovnateľne väčšiemu počtu ľudí. V roku 1925 sa rozhodol, že pre istého kňaza, ktorý prežíval krízu povolania, napíše komentáre k jednotlivým státiam Svätého písma. Tieto výklady sa čoskoro rozšírili a našli si mnohých oduševnených čitateľov. V období rokov 1928 až 1964 vznikol v tridsiatich troch zväzkoch kompletný komentár k Svätému písma. Hoci si toto monumentálne dielo vážilo a podporovalo ho mnoho biskupov, kardinálov i sám pápež Pius XI., po pápežovej smrti v roku 1939 sa opäť rozpútala prudká, dokonca verejná búrka osočovania. Vplyvné osoby dosiahli, že bol komentár k Svätému písma v novembri 1940 Posvätným ofíciom odsúdený ako mylný.

Napriek tomu arcibiskup Neapola, ktorý stál za pátrom Dolindom, ho povzbudil k dokončeniu diela, aby mohlo byť publikované, keď nadíde vhodný čas. Práve v tomto novom hlbokom utrpení nadiktoval Pán Ježiš 27. novembra 1940, teda niekoľko dní po odsúdení komentára, vtedy 58-ročnému pátrovi Dolindovi akt odovzdanosti „Ty sa postaraj“.

Keďže mu bolo od júla 1937 konečne umožnené vykonávanie kňazskej služby, Dolindo bol naplno vytážený apoštolátom. Jeho plodná kazateľská činnosť prekvitala rovnako ako jeho služba obľúbeného spovedníka; vyhľadávali ho predovšetkým kňazi. Vo svojej autentickej, láskavej pokore a jednoduchosti povedal: „Som celkom úbohé nič, obyčajný hlupák. Moja moc je modlitba, mojím vodcom je Božia vôľa, ktorou sa nechávam vziať za ruku. Mojou istotou na nerovnej ceste je nebeská Matka Mária.“ Keď išlo o duše, žiadna obeta, ktorú mu uložila Božia prozreteľnosť alebo on sám, mu nikdy nebola príliš veľká.

Prorocké slová

Už 23. decembra 1924 napísal páter Dolindo dlhý list pápežovi Piovi XI., v ktorom Svätému Otcovi krátko pred otvorením Jubilejného roka 1925 s prorockou jasnosťou predkladá dramatickú situáciu Cirkvi. Začiatok listu, ktorý ani dnes nestratil na aktuálnosti, znie:

„*Najzávažnejšie zlo ohrozuje Cirkev a svet. Toto zlo sa nedá odvrátiť ľudskými núdzovými riešeniami, ale jedine božským životom Ježiša Krista v nás. Kresťanský ľud je tak chudobný na božskú krv, preto viac nežije životom Cirkvi a nepočúva hlas najvyššieho pastiera. Začína sa veľký boj medzi dobrom a zlom, medzi poriadkom a neporiadkom, medzi pravdou a bludom, medzi Cirkvou a odpadom od viery. Tento boj nájde mnohé srdcia odzbrojené. Kňazi stonajú pod bezútešnosťou nečinného života, duše zasvätené Bohu sa stali chudobnými na svätý život. Neexistuje žiadne mesto, žiadna krajina, kde by sa ľudia nestážovali na škandály. Pastieri sú ospalí,*

vlečú sa dopredu a nemajú viac silu oživiť stádo, ktoré im uteká, a klérus, ktorý už nie je živý.“ Pre 71-ročného pátra Dolinda bolo mimoriadnym potešením, keď sa v októbri 1953 mohol stretnúť v San Giovanni Rotondo s Pátrom Piom, ktorý bol od neho len o štyri a pol roka mladší. Malo to byť ich jediné stretnutie. Oboch svätých kňazov spájala hlboká vzájomná úcta a jednota v utrpení, ba dokonca i príbuzenstvo v ráde, nakoľko od roku 1920 patrilo Dolindo do Tretieho rádu sv. Františka. Opakovane posielal P. Pio pútnikov z Neapola naspäť so slovami: „*Prečo prichádzate ku mne? Máte predsa pátra Dolinda, chodte k nemu! Je to svätec.*“

Ich stretnutie bolo nanajvýš srdečné; ako medzi starými priateľmi. Páter Dolindo neskôr sám o tom napísal, že cestoval k Pátrovi Piovi s úmyslom v duši: „*získať svetlo ohľadom mojej bolestnej cesty a ohľadom diela... Keď som sa lúčil s P. Piom, prosil som ho o požehnanie a klakol som si. Doslovne mi povedal: ‚Tebe požehnanie nikdy nie je dosť, stále chceš byť požehnávaný!‘ A nakloniac sa nado mňa ma požehnal. Objal ma a povedal: ‚V tvojej duši je raj. Vždy tam bol, je a bude naveky!‘ Toto bola jeho odpoveď na moje prianie získať od neho svetlo v pohľade na moju minulosť, prítomnosť a večnosť.*“

Toto potvrdenie bolo nesmiernou útechou pre Dolinda, ktorý sa neustále obával, že by mohol žiť v klame, pokiaľ išlo o Božie pôsobenie. Nie, bol to naozaj vždy Pán! Okrem toho ho Páter Pio varoval: „*Dávaj pozor, aby sa tvoje srdce nenechalo zmiastať smutným vyčítaním ľudskej nespravodlivosti; aj to má v pláne spásy svoj význam.*“

Ak ide o spisy pátra Dolinda, zachovalo sa nám významné svedectvo Pátra Pia, ktorý prostredníctvom svojho sekretára P. Pellegrina v liste z 13. marca 1967 jednej z duchovných dcér pátra Dolinda odkazuje: „*Páter Pio hovorí, že nič, čo vyšlo spod pera pátra Dolinda, sa nemôže stratíť.*“

itoldovi Laskowskému, poľskému spolupracovníkovi otca biskupa Pavla Máriu Hnilicu, poslal páter Dolindo 2. júla 1965 pohľadnicu mimoriadnej hodnoty. V prorockých slovách sa totiž sama Panna Mária s útechou obracia na Poľsko a ostatné krajiny, ktoré ťažko trpeli pod jarmom komunistického režimu. Spomína slávnu bitku na Kahlenbergu v roku 1683, keď poľský kráľ Ján Sobieski s dvadsaťtisíc bojovníkmi prišiel na pomoc kresťanským obrancom mesta Viedeň proti prevahe tureckých vojsk, ktoré obliehali mesto, a zabránil tak dobytíu kresťanskej Európy. Pohľadnica upadla do zabudnutia, až kým sa text o trinásť rokov neskôr akoby „náhodou“ opäť objavil. Stalo sa tak krátko po zvolení Jána Pavla II. za pápeža dňa 16. októbra 1978. Text znie nasledovne: „*Mária hovorí duši: Svet speje k úpadku, ale Poľsko, vďaka úcte k môjmu Srdcu, bude ako tých dvadsaťtisíc, čo za čias Sobieskeho vyslobodili Európu a svet spod tureckej tyranie. Teraz Poľsko oslobodí svet spod najhroznejšej tyranie komunizmu. Povstane nový Ján, ktorý hrdinským pochodom zláme okovy, a to až za hranice, ktoré nastolila tyrania komunizmu. Pamätaj na to. Žehnám Poľsko.*“

Od roku 1950 sa 20-hodinový pracovný deň pátra Dolinda odvíjal medzi modlitbou a apoštolátom pera. Bolo to tak až do roku 1960, keď 78-ročný Dolindo utrpel mozgovú príhodu, po ktorej zostal na pol tela ochrnutý. Avšak počet ľudí prosiacich o radu sa nezmenšoval a na jeho písacom stole sa začala kopať pošta, ktorú už nevládal vybavovať. Z jeho úst nikdy nevyšlo ani slovo sťažnosti, len chvála a vďaka, dokonca aj za prenasledovateľov. Posledná spomedzi stovky kníh, ktoré napísal, sa venuje Panne Márii. Zdravas', Mária, šepkali jeho pery neustále až do samého konca. 19. novembra 1970, po trojdňovom ťažkom zápale pľúc, završil 88-ročný páter Dolindo svoju cestu sebaobetovania.

Hrob kňaza Dolinda Ruotola, ktorý zomrel v povesti svätosti, sa nachádza západne od historického centra Neapola v Kostole San Giuseppe dei Vecchi. Tam bol jeho rodný brat Elio farárom a od roku 1942 mu tam Dolindo pomáhal ako jeho kaplán. Dodnes prichádzajú mnohí veriaci z Talianska i zo zahraničia a s detskou dôverou klopú na čiernu kamennú platňu jeho hrobu a prosia ho za svoje úmysly. Ešte počas života totiž páter Dolindo sľúbil: „*Prichádzajte a klopte na môj hrob. A ja vám odpoviem.*“

Na druhom brehu

Vďaka svojmu mužovi Sonnymu, ktorý bol profesionálnym bejzbalovým hráčom, žila Karen Kabling, pôvodom z New Yorku, so svojou rodinou na mnohých miestach v Spojených štátoch. Dnes býva v meste Ave Maria na Floride. V jej živote zohrala nového odovzdanosti dôležitú rolu.

*P*ribližne pred desiatimi rokmi som čítala vo Víťazstve Srdca o nového odovzdanosti, zjavenej kňazovi Dolindovi Ruotolovi, ktorý žil v povesti svätosti. Až do dnešných dní zanechala vo mne silný dojem. Hneď, ako som si prečítala o živote tohto výnimočného kňaza a pomodlila sa novému, som sa rozhodla úplne zveriť Ježišovi. Vtedy som ešte nevedela, že ma práve tento akt preniesie cez najťažšie obdobie môjho života „na druhý breh“, ako sa píše v tejto novéne.

Všetko sa začalo jedného jarného dňa v roku 2012 u nás doma v St. Louis, keď prišli môjmu mužovi výsledky z lekárskeho vyšetrenia. Zistilo sa, že má aneurizmu abdominálnej aorty, vydutie cievnej steny, čo je životu nebezpečné, pretože hrozí riziko jej prasknutia a Sonny by vykrvácal.

Operácia bola preto nevyhnutná. Našťastie ju Sonny nemusel podstúpiť ihneď. Preto sme ešte mali čas spoločne sa pomodliť novému odovzdanosti. Skončili sme presne deň pred zákrokom. Operujúci lekár bol presvedčený, že všetko dobre dopadne, keďže išlo o bežnú operáciu. O to viac zostal zaskočený, keď sa ukázalo, že situácia je oveľa vážnejšia, než sám predpokladal. Po chirurgickom zákroku mi lekár objasnil, v akom kritickom stave sa môj muž nachádzal.

Vtedy som si spomenula na Ježišove slová z piateho dňa novény: „Vidíš, že sa nešťastie vzráha, namiesto toho, aby sa umenšovalo? Neznepokojuj sa, zatvor oči a s dôverou mi povedz: „Bud' vôľa tvoja, ty sa postaraj.““

A tak som sa opakovane modlila: „Ježišu, odovzdávam sa ti, ty sa postaraj.“ Vďaka Bohu, Sonny žil, ale počas nasledujúcich deviatich mesiacov bol deväťkrát hospitalizovaný. Spolu to bolo 84 dní, pričom trikrát mu život visel na vlásku.

*P*ri každej novej bolesti v tomto období sme pokračovali spoločne v našej novéne, v ktorej sa šiesty deň píše: „Zázraky konám v takej miere, v akej sa mi celkom odovzdáte a prestanete myslieť na seba.“ Ako ťažko sa to však žilo! No snažili sme sa o to každý deň, vždy znovu a znovu. V odseku zo siedmeho dňa: „Keď sa nachádzate v úplnej biede, vylietam na vás poklady milostí,“ sa môj muž našiel, pretože i on prežíval fyzickú a psychickú úbohosť, totálnu biedu. On, bývalý bejzbalový profesionál a úspešný podnikateľ, už teraz nemohol takmer nikam chodiť sám bez sprievodu inej osoby. V tomto pre nás najhoršom období, keď sme boli na dne, sme sa postupne stávali svedkami toho, ako sa začínajú prejavovať prislúbené milosti. Sonnyho zdravotný stav sa zlepšoval.

V máji 2013 sme sa dokonca odhodlali navštíviť našich priateľov na Floride. V rámci toho sme si spravili výlet do mesta Ave Maria. Toto malé univerzitné mestečko nás priťahovalo už svojím názvom a krásou. No keď sme sa dozvedeli, že jeho motto je „Mesto s katolíckym srdcom“, začali sme rozmýšľať, či nás Boh nevolá práve na toto miesto. V dôvere, že sa bude Sonnyho zdravotný stav naďalej zlepšovať, sme však chceli takéto rozhodnutie ohľadom sťahovania na Floridu, urobiť až potom, keď

sa pomodlíme ďalšiu novénu a v nej všetko zveríme Ježišovi. Slová z druhého dňa novény: „*Zatvor-te oči a nechajte sa unášať prúdom mojej milosti. ... Odvráťte sa od myšlienky na budúcnosť ako od pokušenia,*“ nás povzbudili začať so sťahovaním bez akéhokoľvek strachu.

Povzbudení rodinou a rýchlym predajom nášho domu v St. Louis sme nakoniec podpísali zmluvu na stavbu nášho nového domu v meste Ave Maria. V každom prípade však naša radosť zo sťahovania netrvala dlho. V roku 2014 sme sa dozvedeli smutnú správu a to náš nový dom nebol ani spo-lovice hotový. Sonny má vraj rakovinu v poslednom štádiu a zostáva mu už len niekoľko mesiacov života. Potrebovali sme sa rýchlo rozhodnúť pre ďalšiu liečbu a zvážiť, či nestopneme naše plány so sťahovaním. Situácia bola veľmi vážna. Preto sme sa nasledujúcich deväť dní modlili novénu tak, že sme sa každý deň pomodlili celú novénu, teda všetkých deväť dní.

Keď som prečítala môjmu mužovi z prvého dňa novény: „*Prečo sa tak ľahko nechávate zmiast a rozrušiť? Mne prenechajte starosť o vaše záležitosti a všetko sa upokojí,*“ tie slová prenikli hlboko do jeho i môjho vnútra. Pôsobili na nás veľmi upokojujúco. Posilnení novou dôverou sme sa rozhodli pokračovať v našich plánoch. Všetko sme vložili do Božích rúk. V tichosti sme sa začali tešiť, že práve v meste Ave Maria spoločne strávime čas, ktorý nám ešte zostával.

„*A keď vás musím viesť inou cestou, než je tá, ktorú vidíte vy, tak vás vyučujem, držím vás v náru-čí, preniesiem vás na druhý breh ako spiace deti na rukách svojej matky,*“ píše sa tretí deň novény. Keď sme prišli na Floridu, do tohto tropického raja, kde zostávalo Sonnymu len tri a pol mesiaca na to, aby sa pripravil na ten nebeský raj, cítili sme, ako nás nesie sama Panna Mária. Príbuzní a priatelia, ktorí sa prišli rozlúčiť, dobrá lekárska starostlivosť a empatický kňaz, to všetko nám nesmierne pomohlo. Keď nadržanom 25. marca na sviatok Zvestovania Panny Márie a zároveň na sviatok patrocínia našej farnosti Ave Maria Sonny zomrel, bolo to pre mňa znamenie, že ho Panna Mária priviedla nielen do tejto tichej oázy pokoja na Floridu, ale i k svojmu Synovi.

*B*ola som si istá, že môj poklad, s ktorým som žila v manželstve 50 rokov, sa zobudil na „druhom brehu“ – v nebi. Zároveň mi bolo jasné, že i ja prejdem na „druhý breh“. V ôsmom dni novény sa píše: „*Vždy sa modlite s týmto postojom odovzdanosti ... aj vtedy, keď vám dávam milosť, aby ste priniesli obeť zadosťučinenia a lásky, čo so sebou prináša utrpenie. Zdá sa ti to nemožné? Zatvor oči a povedz z celej svojej duše: Ježišu, ty sa postaraj!*“

Ó, áno, bolo to pre mňa i moju rodinu a mnohých našich priateľov veľmi ťažké, pozeráť sa na Sonnyho ako nielen fyzicky, ale aj citovo trpí. Veľmi ho trápilo, že ma bude musieť nechať v tomto cudzom prostredí samú. No v posledných dňoch našej novény a spoločného ruženca sa posilnila jeho dôvera, že ma Boh nenechá bez pomoci; tak ako sa píše v deviatom dni novény: „*Neboj sa, postarám sa o to. ... Dobre si to zapamätajte. Niet účinnejšej novény, než je táto: Ježišu, odovzdávam sa ti, ty sa postaraj!*“

Preto bolo jedno z jeho posledných prianí: „*Ži, kým nezomrieš!*“ Pochopila som. Sonny chcel, aby som po jeho odchode ďalej žila v pokoji, ale aj v radosi.

Dodnes som každý deň vďačná za Sonnyho lásku a odovzdanosť, s akou dal nakoniec všetok svoj strach Ježišovi a dovolil mu, aby mohol „*zasiahnúť s celou svojou všemohúcnosťou*“ (štvrtý deň novény), čo Ježiš skutočne urobil neočakávaným spôsobom.

*O*nedlho po manželovej smrti som stretla v kostole Ave Maria Andyho Kabilinga. I on stratil svoju manželku. Veľa sme sa rozprávali o našich životoch a postupne sme sa stali priateľmi. Zistili sme, akou podobnou duchovnou cestou sme tu na Floride obaja kráčali, a to vzdialení od seba len

niekoľko kilometrov. Boh nás oboch priviedol do tejto malej katolíckej komunity v meste Ave Maria, no až keď som opäť všetko odovzdala Ježišovi v novéne odovzdanosti, som dokázala mojej novej láske povedať svoje áno.

15. februára 2015 sme si povedali svoje Áno v kostole Ave Maria, kde som kostolníčka a kde Andy ako mimoriadny vysluhovateľ rozdáva sv. prijímanie. Samozrejme, že na svadbe nechýbala ani naša nová rozvetvená rodina, ktorá pozostáva z našich štyroch detí, ich partnerov a 13 vnúčat.

Strach z ochorenia COVID-19

Keď v severnom Taliansku zúrila pandémia koronavírusu, ukázalo sa aj to, akú veľkú moc dal Boh novéne odovzdanosti.

Volám sa Loretta Castaldello, som povoláním lekárnička a žijem v regióne Benátky, v jednej z červených zón, ktoré boli najviac postihnuté koronavírusom. 21. február 2020 mám živo pred sebou. V tento deň bolo nariadené úplné zatvorenie nemocnice v Schiavonii, ktorá sa nachádza neďaleko môjho domu. Kvôli dvom pacientom infikovaným koronavírusom museli všetci absolvovať stery z úst a hrdla. Nemocnica bola obkolesená príslušníkmi polície. Nikto nesmel ísť von a ani dnu. Práve som bola v lekárni, keď som sa to dozvedela. Spolu s kolegami sme prepadli panike. Keď som prišla domov, môj strach sa len stupňoval a pýtala som sa, čo sa to deje. Stane sa v Taliansku to isté, čo sa práve odohralo v Číne?

O tri dni neskôr boli zatvorené všetky školy a zrušené všetky športové aktivity. Mám 16-ročného syna a môj strach z toho, že by sa mohol nakaziť, sa nadmerne stupňoval. Myslela som na svojho muža, na mojich rodičov a svokrovcov. Nikto nemal ani len potuchy, ako sa treba zachovať a čo treba robiť. Po prvýkrát sme u nás v obývačke zapálili sviečku pred soškou Panny Márie z Medžugoria. Všetci traja sme boli veľmi vystrašení a zostávalo nám len modliť sa ruženec, aby sme tak prekonali obrovský strach. Bolo to prvýkrát, čo sme sa ho modlili spolu pred Madonninou.

Napriek tomu sa môj strach zo dňa na deň stupňoval. V noci som nedokázala spať, skoro nič som nejedla a v priebehu pár dní som schudla päť kíľ. Každý deň bol bojom a ja som vážne uvažovala, že si zoberiem dovolenku. Bola som si však vedomá vlastných povinností, a tie mi to nedovoľovali. Nechcela som nechať svojich kolegov samotných, bez mojej pomoci. Bolo by mi to ľúto aj kvôli našim zákazníkom v lekárni, veď práve teraz viac ako inokedy potrebovali poradiť a počuť upokojujúce slová. Každý bol vďačný za úsmev, aj keď bol skrytý pod rúškom. V správach sme každý deň počuli o náraste počtu nakazených a aj množstvo úmrtí razantne stúpalo. Niekoľko kilometrov od nás bol jeden domov dôchodcov, ktorý bol koronavírusom ťažko zasiahnutý; nakazení tam boli všetci zamestnanci a 29 starších ľudí zomrelo. Cítila som sa úplne vydaná napospas tejto situácii, bezmocná, bez sily a vnútorne prázdna a akoby paralyzovaná. Nič a nikto mi nemohol pomôcť – ani mojej psychike, ani mojej duši.

Raz večer mi priateľka sr. Eugenia z Rodiny Panny Márie pri telefonickom rozhovore odporučila: „Začni sa modliť modlitbu od pátra Dolinda Ruotola!“ Nepoznala som tohto kňaza, ktorý žil v po-

vesti svätosti, a ani túto nádhernú modlitbu, do ktorej som sa ale okamžite zamilovala, keď som sa ju v tú bezsennú noc po prvýkrát modlila pred sochou Panny Márie. Slová Pána Ježiša, ktoré som čítala, ma zasiahli priamo do srdca. Ako blesk z jasného neba sa vo mne rozhostil pokoj a zrazu som sa cítila dobre. Nepochopiteľné! Čo ma ale najviac udivilo, bolo to, že som sa v tej chvíli už nemodlila za seba, ale za tých, ktorí boli v ťažkostiach. Presne tak, ako sa to píše v novéne: Máme dôverovať a pritom prestať myslieť na seba. To bolo pre mňa dôkazom, aká účinná je táto modlitba.

*P*o tejto noci som dokázala vidieť všetko v celkom inom, v pozitívnom svetle. Môj pracovný deň sa nezačínal traumaticky, ale s iskrou dôvery, lebo som sa cítila istá a pokojná – a to práve vďaka tomuto jednému zvolaniu, ktoré som neustále opakovala: „*Ty sa postaraj! Ty sa postaraj!*“ Uvedomila som si, že táto modlitba je nádherným zhrnutím toho, čo Boh pre nás môže urobiť, keď sa mu pokojne a s dôverou celkom odovzdáme.

Teraz to vyzerá tak, že karanténa sa čoskoro skončí. (Loretta svoje svedectvo napísala v máji 2020, pozn. red.) Opäť vidíme svetlo na konci tunela. Túto modlitbu odovzdanosti si aj naďalej strážim ako poklad a odporúčam ju všetkým, ktorí sa nachádzajú v ťažkostiach. Veď z vlastnej skúsenosti viem, akým účinným liekom bola pre mňa.